

segítségében reménykedett. Bízott a franciák jóindulatában s abban, hogy a magyarellenes francia külpolitika alapvetően meg fog változni. Sikraszállt a dunai kis országok együttműködéséért, a kölcsönös megértést szorgalmazta. Ám az sem tagadható, hogy szívéhez oly közel álló lengyelek (és olaszok) lehetőségeit eltúlozta. Elkezdte a figyelmét, hogy Lengyelország és Magyarország hasonló külgazdasági gondokkal küzdő ország volt. Így a hön óhajtott magyar—lengyel gazdasági, politikai együttműködés a gyakorlatban nem helyettesíthette a magyar—német és a lengyel—német viszonylatokat. Utólag megállapíthatjuk, „nem vette észre”, hogy a magyarországihoz sok vonatkozásban hasonló belpolitikai berendezkedésű „konzervatív-reakciós” lengyel kormányok gyakorlati külpolitikája lengyel—csehszlovák, lengyel—szovjet, sőt: lengyel—német vonatkozásban a fasiszta német terjeszkedés malmára hajtotta a vizet. Az azonban tény, hogy *a harmincas évek publicisztikájában, a polgári ellenzéki törekvésekben, a magyar—lengyel összefogás, barátkozás területén, a Drang nach Osten elleni küzdelemben az egyik legnagyobb hatású, legjelentősebb személyiség, a fokozatosan balra tartó Bajcsy-Zsilinszky Endre volt.*

NAGY IMRE: FEJA GÉZA